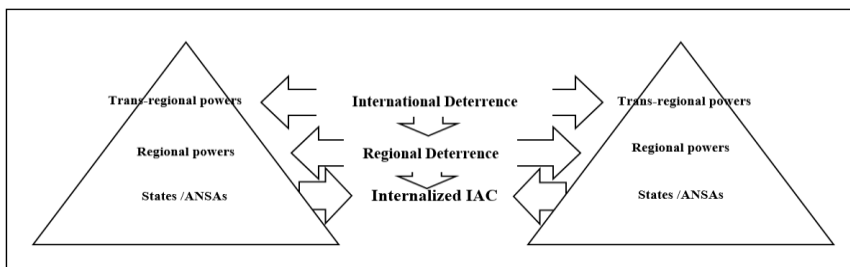

مشارکت و یا حمایت دولت‌های خارجی از طرف‌های منازعه، حداقل در بخشی دارای ویژگی بین‌المللی است. از این منظر، رقابت بین دولت‌های خارجی در سرزمین دولت ثالث به صورت منازعه بروز می‌یابد که در آن هر یک یا طرف گروه‌های غیردولتی مسلح و یا دولت میزبان را می‌گیرند. به لحاظ علی، هزینه بالای مادی و غیرمادی جنگ‌های مستقیم سنتی برای دولت‌ها، آنان را به داخلی کردن منازعات خود در میدانی خارج از سرزمین‌های خود سوق داده و بدین‌منظور گروه‌های غیردولتی مسلح به‌عنوان ابزار منازعه عمل می‌کنند و از آنجا که این منازعه در درون مرزهای یک دولت رخ می‌دهد، خصوصیت داخلی دارد و زمینه اجتماعی منازعه از پیش در آن فراهم بوده است. در سطح بین‌المللی، این منازعه نتیجه عملکرد «بازدارندگی مستقیم»^۱ جهانی و یا منطقه‌ای بین قدرت‌های رقیب بوده و به همین منظور گروه‌های غیردولتی مسلح به‌عنوان نوعی از «سوپاپ اطمینان»^۲، جهت بازداری طرفین از برخورد مستقیم، عمل می‌کنند.

شکل ۴. مدل واقعی آی‌آک داخلی‌شده

از این منظر، منازعات داخلی می‌تواند به واقع از رقابت‌های ژئوپلیتیکی قدرت‌های جهانی و منطقه‌ای ناشی شده باشد. در اینجا گروه‌های مسلح، حداقل در گستره‌ای مشخص، به‌عنوان نیابان دول درگیر عمل می‌کنند. اگر بپذیریم که منازعه عراق و سوریه حداقل در بخش‌هایی تحت این منظر رخ داده است، با توسل به معیار

1. Direct Deterrence
2. Safety Valve